

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/872/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204226
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5412204226.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO : 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO : 36 864 421, proti žalovanej : Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 9C/101/2013-73 zo dňa 03. septembra 2014, takto

rozhodol :

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.09.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 175,- eur a nemajetkovej ujmy v sume 442,56 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánov štátu, čoho sa mal dopustiť okresný súd v pozícii exekučného súdu v exekučnej veci vedenej podľa sp. zn. súdneho exekútora EX157/2006 tým, že nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, t.j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na takúto zmenu. Podľa navrhovateľa neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznamením sa s obsahom spisu sp. zn. 4Er/1678/2008 zistil, že v označenej exekučnej veci poveril exekučný súd Mgr. Mariána Kráľa vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice spisanej dňa 25.12.2005 notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom pod č. N 7066/2005, NZ 68181/2005. Oprávnený doručil ešte Okresnému súdu Dolný Kubín dňa 20. 9. 2010 návrh na zmenu súdneho exekútora, požadujúc, aby vykonaním exekúcie bol poverený JUDr. Rudolf Krutý. Návrh na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Dolný Kubín postúpil OS Námestovo dňa 01.10.2010. OS Námestovo dňa 26.01.2011 vyzval súdneho exekútora Mgr. Mariána Kráľa, aby oznámil, či si uplatňuje trovy exekúcie. Podaním dňa 03.02.2011 súdny exekútor oznámil, že žiada priznať trovy exekúcie 113,70 eur podľa priloženej špecifikácie. V exekučnej veci okresný súd uznesením zo dňa 30.05.2011 č.k. 4Er/1678/2008 - 29 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, v celom rozsahu ju zastavil a návrh navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora zamietol. Krajský súd na základe odvolania navrhovateľa (požadoval zrušenie) uznesením č.k. 8CoE/86/2012-55 zo dňa 25. februára 2013 potvrdil uznesenie okresného súdu, právoplatne dňa 22.07.2013.

Okresný súd pri právnom posúdení veci aplikoval ustanovenia zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, prioritne skúmal, či boli z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci (nesprávnym úradným postupom) zákonné podmienky na to, aby bola založená zodpovednosť odporcu za navrhovateľom tvrdenú škodu (resp. nemajetkovú ujmu).

Okresný súd poukazuje na ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktoré v dobe podania návrhu oprávneného (v danom konaní navrhovateľa) na zmenu súdneho exekútora bolo účinné a určovalo, že oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora pričom súd o takejto zmene rozhodne do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na takúto zmenu. O zmene súdneho exekútora, exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 30. mája 2011, ktorým návrh navrhovateľa (oprávneného) na zmenu súdneho exekútora zamietol a súčasne exekúciu zastavil. K rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora došlo po uplynutí zákonom určenej lehoty, v dôsledku čoho možno konštatovať nesprávny úradný postup exekučného súdu. Súd však ale nemal preukázané splnenie ani jednej z ďalších dvoch podmienok vyžadovaných na vznik zodpovednosti odporcu za žalobcom tvrdené ujmy. Navrhovateľ napriek riadnemu poučeniu o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by mal súd vykonať a ktoré by podporovali to, že práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora utrpel konkrétne vyčísliteľnú a preukázateľnú majetkovú škodu či ujmu nemajetkového charakteru, ktorú by bolo namieste odškodniť v peniazoch, podľa § 17 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. Za škodu, pri vzniku ktorej sa nahrádza skutočná škoda a ušlý zisk nemožno podľa názoru súdu považovať iba subjektívne vyčíslené (ničím neobjektivizované) paušálne náklady na správu pohľadávky pomocou informačného systému v sume 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému v čiastke 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s povereným súdnym exekútorom v čiastke 50,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencii, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje, spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania v sume 15,- eur. Skutočnou škodou, je totiž ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, predstavujúca zníženie majetkového stavu poškodeného v porovnaní s jeho majetkovým stavom pred škodnou udalosťou. Preto pri náhrade skutočnej škody možno kompenzovať iba tie účelne vynaložené náklady (výdavky), ktoré by nebolo nutné vynaložiť nebyť škodnej udalosti. Navrhovateľ nielenže nepreukázal, ale ani nijako bližšie nevysvetlil ako paušálne náklady na správu pohľadávky voči povinnému súvisia s nesprávnym úradným postupom súdu v súvislosti s rozhodovaním o zmene súdneho exekútora (ktorého výsledkom bolo zamietnutie návrhu), keďže exekúcia bola zastavená. Vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež nijako nepreukázal žiaden nepriaznivý dopad (ujmu) na jeho právne postavenie ako veriteľa pohľadávky voči povinnému v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu. V žalobe síce poukázal na určité riziká vo vzťahu k povinnému (riziko zániku povinného, jeho insolvenca, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným) no nijako netvrdil ani nedokázal, že k takýmto následkom aj skutočne došlo v dôsledku postupu exekučného súdu. Súd tak nemal preukázaný vznik škody na strane navrhovateľa ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a ani vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu, preto návrh navrhovateľa zamietol.

Súd záverom poznamenáva, že jemu z rozhodovacej činnosti známe podanie návrhu navrhovateľom o predbežné prerokovanie nároku u Ministerstva spravodlivosti SR a vzhľadom na to, že jeho nárok do 6 mesiacov od podania žiadosti uspokojený nebol, mohol sa svojho nároku domáhať v súdnom konaní.

V rozhodovaní o trovách konania okresný súd v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. odporcovi, úspešnej procesnej strane, ich náhradu nepriznal, pretože z jeho účasťou v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušení pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon

súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov, a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Súd porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy, nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a je zaručená aj v občianskoprávnom procese a procese pred Ústavným súdom. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie

podľa § 153b O.s.p. (tým že súd meritórne rozhodol, označené ustanovenie ignoroval). Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdený skutkový stav.

Odvolateľ vytýkal súdu, že odignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov : na administratívne spracovanie textov urgencii, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje, v tejto časti považoval odvolateľ rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, vytýkal arbitrárnosť.

Z odôvodnenia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). On hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd dokazovania neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. On predložil ako dôkaz o vzniku škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., znalecký posudok č. 1/2014 , vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, uvedený znalecký posudok jednoznačne preukazuje, že nesprávny úradný postup mal u navrhovateľa negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške. Ak súd konštatuje v rozsudku, že nepreukázal, že by postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, potom nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. V konaní boli preukázané , podľa odvolateľa, všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody a to tak vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, preda sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Odvolateľ vytýkal rozhodnutiu súdu vnútornú rozpornosť. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v § 212 ods. 1 O.s.p., a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§214 ods. 2) postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu zistil, že okresný súd v súdnej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy hodnotil v súlade s ust. §132 a nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil.

Za rozporuplné vyhodnotil krajský súd odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcov, je jednoznačné v konaní, že zákonný sudca, ktorý v súdnej veci odvolaním napadnutým rozsudok vydal, nebol vylúčený z prejednávania a rozhodnutia veci.

Otázku zaujatosti/nezaujatosti sudcov riešil Krajský súd v Žiline (ako súd nadriadený) v uznesení 8NcC/451/2013-47 zo dňa 30. decembra 2013. Táto otázka bola vyriešená právoplatne, uznesenie Krajského súdu Žilina právny zástupca navrhovateľa prevzal 05. februára 2014. Je opodstatnený záver, že ku dňu rozhodnutia krajského súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by z prejednávania veci mal byť vylúčený Mgr. Martin Štubniak, navyše odvolací argument navrhovateľa namietajúci nestrannosť súdu/ nestrannosť sudcu nemá právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní.

Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská k rozsahu vykonaného dokazovania a prezentoval podstatné vecné otázky sporu. Je zrejmé z obsahu spisu, že okresný súd nedisponoval ku dňu meritórneho pojednávania písomným vyjadrením odporcu k návrhu na začatie konania. Avšak vecné otázky, ktoré odporca v písomnom vyjadrení k obdobným žalobám uvádzal, sú navrhovateľovi známe z obsahu ďalších (tisíce) súdnych konaní, ktoré založil v prípade obdobných nárokov u jednotlivých súdov v rámci Slovenskej republiky. Bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom; využije alebo nie.

Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa, že v meritórnom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže okresný súd v napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval a ani nemal dôvod, pretože navrhovateľ takýto procesný návrh u okresného súdu neuplatnil.

Súd prvého stupňa skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu. Navrhovateľ tento exekučný spis v návrhu na začatie konania označil podľa spisovej značky spisu registrovaného u súdneho exekútora, okresný súd po stotožnení spisového materiálu pripojil pre účely súdneho konania súvisiaci spis vedený na okresnom súde podľa sp. zn. 4Er/1678/2008, oboznámil sa s obsahom uvedeného spisu, na pojednávaní z jeho obsahu vychádzal, vychádzal teda z rozhodujúceho dôkazu, ktorý navrhovateľ v návrhu na začatie konania uviedol. Aj vykonané dokazovanie preukázalo, že v posudzovanej exekučnej veci, exekučný súd síce nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora v lehote 30 dní od predloženia takého návrhu, avšak vykonal procesné úkony nevyhnutné a v bezprostrednej súvislosti s rozhodovaním o takomto návrhu. Procesné úkony exekučného súdu sa uskutočnili v bezprostrednej spojitosti s riešením návrhu, odzrkadlili sa v rozhodnutí, ktorým návrh oprávneného na zmenu exekútora bol zamietnutý, navyše exekučné konanie okresný súd zastavil. Navrhovateľ (oprávnený) nebol úspešný ani v odvolacom konaní, na jeho odvolanie Krajský súd v Žiline uznesenie exekučného súdu o zastavení exekúcie a o zamietnutí návrhu na zmenu exekútora potvrdil. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje aj na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR napr. v rozhodnutiach sp. zn. I ÚS 86/02,4 ÚS 440/2012, že nie každý priesťah možno vyhodnotiť ako zbytočný priesťah v konaní. Nedodržanie lehôt automaticky nevyvoláva porušenie základného práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Objektívne je možné konštatovať, že zákonom garantovaná lehota 30 dní nebola dodržaná, avšak pokiaľ exekučný súd vykonal procesné úkony v bezprostrednej súvislosti s vedenou exekúciou, preskúmaval podmienky vedenia exekúcie, v bezprostrednej súvislosti i opodstatnenosť procesného návrhu na zmenu exekútora, bol to relevantný úradný postup, nebol to postup, ktorý by mal byť považovaný za nesprávny, nesústredený, či neefektívny. Všetky úkony exekučného súdu smerovali k vydaniu rozhodnutia. Správne konštatuje okresný súd, že neboli splnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, keďže navrhovateľ v ďalšom štádiu konania neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ďalších zložiek zodpovednostného vzťahu, a to existencia škody, príčinná súvislosť medzi škodou a tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Obdobne je tomu tak i vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy, všetky argumentácie navrhovateľa v návrhu na začatie konania mali charakter všeobecný, nevychádzali z individuálnych podmienok danej exekučnej veci, údaje, ktoré navrhovateľ v návrhu na začatie konania uvádzal sú všeobecné, konkrétne neodzrkadľujú individualitu prípadu.

Okresný súd nárok navrhovateľa posudzoval z pohľadu ustanovení zák. č. 514/2003 v znení účinnom do 31.12.2012. Právne posúdenie súdu prvého stupňa aplikované na zistenú skutkovú situáciu a zistený skutkový stav a následne zamietnutie návrhu navrhovateľa pre neunesenie dôkazného bremena má svoj zákonný rámec, uvedené závery okresný súd v celom rozsahu vyargumentoval, s jeho vecnými závermi sa krajský súd stotožňuje a na ne poukazuje a nad rámec už nie je čo, z hľadiska vecných otázok, dodať.

Pokiaľ navrhovateľ mienil, resp. hodlal predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, nič mu v tom nebránilo, keďže okresný súd ho poučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (také poučenie navrhovateľovi doručil viď čl. 60 spisu, konkrétne jeho

právnemu zástupcovi dňa 24.07.2014) nie je potom pravdivé odvolacie tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku navrhovateľa vytykajúcu nedostatok dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, s týmto argumentom sa krajský súd stotožniť nemohol. Po obsahovej stránke rozsudok okresného súdu spĺňa zákonné požiadavky riadne vyargumentované rozhodnutia (viď ust. § 157 ods. 2 O.s.p.), okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia presvedčivo, jasne, dáva procesným stranám odpovede na právne významné otázky, uvádza ustanovenia právneho predpisu, ktoré na danú vec aplikoval, jasne a zrozumiteľne vyargumentoval dôvody svojho rozhodnutia. Krajský súd konštatuje, že rozsudok súdu prvého stupňa garantuje účastníkom právo na spravodlivé súdne konanie.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie okresného súdu má oporu v ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Vzhľadom na súhrn všetkých hore uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil.

Rozhodovanie o trovách odvolacieho konania krajský súd opiera o § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, úspech v konaní mal odporca, ktorý by mal právo na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany navrhovateľa. V odvolacom konaní však odporca si tieto trovy neuplatnil, z tohto dôvodu účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania krajský súd nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .